

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/271/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416206516
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1416206516.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudcov JUDr. Ing. Maria Dubaňa a JUDr. Ivany Štiffovej, v sporovej veci žalobcu: L. W., N.. X.X.XXXX, Na B. S. XXX/XX, Ž., zastúpeného KORABOVA & LOVICH s.r.o., Laurinská 4, Bratislava, IČO: 50 131 931, proti žalovanému: T. V., N.. X.X.XXXX, S. XXXX/XX, A., o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 9C/148/2016-119, zo dňa 18.5.2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti (výrok III.) potvrdzuje.
- II. Odvolanie žalobcu proti výroku II., ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.500 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, odmieta.
- III. Žalovanému priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.482,52 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.441,52 eura od 14.7.2016 do 17.7.2017, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.482,52 eura od 18.7.2017 do zaplataenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.), povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.500 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok II.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok IV.). V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 13.7.2016 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.482,52 eura spolu s úrokom z omeškania titulom náhrady škody a sumy 15.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy na tom skutkovom základe, že žalovaný dňa 13.7.2013 v čase približne o 01:30 hod. v A. na Ž. N., vo vstupnej miestnosti do podniku D., fyzicky napadol žalobcu hlavou do jeho čela a nosa, v dôsledku čoho žalobca spadol na zem a z nosa sa mu spustila krv, čím mu spôsobil zlomeninu nosových kostí, bez posunu úlomkov, odreninu chrbta nosa a otras mozgu ľahkého stupňa; žalovaný bol trestným rozkazom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.10.2015, uznaný vinným zo spáchania tohto skutku kvalifikovaného ako trestný čin výtržníctva v jednočinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví. Žalovaný mu svojim konaním úmyselne spôsobil ujmu na zdraví a v trestnom konaní svoju vinu nerozporoval; k útoku došlo bez akéhokoľvek zavinenia žalobcu. Uvedeným trestným rozkazom bol žalovaný zaviazaný k náhrade škody, ktorá vznikla žalobcovi vo výške 960 eur titulom náhrady za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom so zvyškom svojho nároku na náhradu škody bol odkázaný na občianske súdne konanie. V príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného vznikla žalobcovi škoda v celkovej výške 3.482,52 eura a nemajetková ujma vo výške 15.000 eur; dňa 16.7.2013 mu bola diagnostikovaná posttraumatická stresová porucha ako následok ublíženia na zdraví, v dôsledku čoho je žalobca doposiaľ v ambulantnej psychologickú starostlivosti, ďalej trpí vážnymi psychickými problémami, spočívajúcimi v opätovnom prežívaní utrpenej traumy v

podobe živých spomienok a snov; pociťuje pocity menejcennosti, zlyhania a výčitky voči sebe samému, má znížené pocity vlastnej hodnoty a intenzívne sa u neho prejavuje pocit izolovanosti od vlastnej rodiny a priateľov. Diagnostikovanú posttraumatickú stresovú poruchu ovplyvňuje aj skutočnosť, že žalovaný bol v minulosti spolu 6 krát súdne trestaný, čo zvyšuje obavy žalobcu z ďalšieho útoku a opakovaného ohrozenia jeho života a zdravia, ale aj života zdravia a telesnej integrity jeho blízkych osôb a priateľov. Žalobca pociťuje pocity strachu pri každej návšteve SR a vyhýba sa návratu na jej územie, čo negatívne vplýva aj na jeho rodinné väzby.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie mal za preukázané, že v súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného dňa 13.7.2013 bolo žalobcovi znehodnotené šatstvo, čím mu vznikla škoda vo výške 206,80 eura; v dôsledku nákladov na nevyhnutnú lekársku starostlivosť a medikamentóznou liečbu v súvislosti so zraneniami spôsobenými žalovaným (nekryté zdravotnou poisťovňou žalobcu) škoda vo výške 3.171,72 eura; v dôsledku nákladov za preklad listinných dôkazov pre účely trestného konania a vypracovania znaleckého posudku z nemeckého do slovenského jazyka škoda vo výške 63 eur a titulom náhrady nákladov za preklad listín z nemeckého do slovenského jazyka vo výške 41 eur; celkovo vznikla žalobcovi škoda vo výške 3.482,52 eura. Súčasne konštatoval, že medzi porušením právnej povinnosti žalovaného a existenciou škody je daná príčinná súvislosť; žalovaný nepreukázal, že predmetnú škodu nezavinil, teda sa nezbavil svojej zodpovednosti v zmysle § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

3. Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur súd prvej inštancie ozrejml, že § 11 Občianskeho zákonníka poskytuje právny základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe v dôsledku poškodenia jej zdravia, ako parciálneho práva na ochranu osobnosti za podmienky, že konanie pôvodcu je objektívne spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti a existuje príčinná súvislosť medzi protiprávnym zásahom do osobnosti fyzickej osoby, objektívne spôsobilým vyvolať nemajetkovú ujmu, spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby a vznikom nemajetkovej ujmy. V posudzovanej veci došlo v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného dňa 13.7.2013 k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu a to predovšetkým do jeho práva na ochranu života a zdravia v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka. Vyhodnotením vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k záveru, že priznaná nemajetková ujma vo výške 1.500 eur je primeraná intenzite zásahu do osobnostných práv žalobcu a to s poukazom na všetky skutkové okolnosti posudzovanej veci. Mal za nepochybné, že predmetný zásah bol psychicky veľmi traumatizujúci a protiprávnym konaním žalovaného utrpel žalobca ujmu, ktorá má preukázateľne nepriaznivé následky na jeho život. Poškodením jeho zdravia žalovaným došlo k porušeniu fyzickej, ale aj psychicko-morálnej integrity žalobcu a k diagnostikovaniu posttraumatickej stresovej poruchy; napriek uvedenému, poranenia, ktoré žalobca utrpel možno charakterizovať ako neobmedzujúce dôležité životné úkony.

4. Na uvedenom základe súd prvej inštancie podľa § 11, § 13 ods. 1, ods. 2, § 415, § 420, § 442, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu skutočnej škody v sume 3.482,52 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.441,52 eura od 14.7.2016 do 17.7.2017, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.482,52 eura od 18.7.2017 do zaplataenia, ako aj povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.500 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Proti rozsudku vo výroku, ktorým, súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sumu 1.500 eur (výrok II.) a ktorým žalobu vo zvyšku zamietol (výrok III.) podal žalobca odvolanie a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) možno konštatovať, že v ňom namietal nesplnenie procesných podmienok. Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že po vyhodnotení vykonaných dôkazov je náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 1.500 eur primeraná intenzite zásahu do jeho osobnostných práv a to z dôvodu, že v konaní boli splnené všetky procesné podmienky na vydanie rozhodnutia, ktorým by súd žalobe v celom rozsahu vyhovel rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. Mal za to, že boli splnené podmienky v zmysle § 274 C.s.p., nakoľko žalovaný sa nedostavil na pojednávania súdu, hoci bol na tieto riadne a včas predvolaný, bol poučený o následku nedostavenia sa, vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami. Žalobca zároveň na pojednávaniach navrhoval súdu prvej

inštancie, aby vo veci rozhodol rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 274 C.s.p., ktoré neumožňuje súdu v prípade kumulatívneho naplnenia všetkých podmienok pre vydanie rozsudku pre zmeškanie rozhodnúť iným spôsobom, ako vyhovieť žalobe; možnosť súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalovaného je súdu daná iba v prípade splnenia podmienok uvedených v § 273 C.s.p. Zdôraznil, že žalovaný nespochybnil intenzitu zásahu do jeho osobnostných práv ani nenamietal výšku požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy. S poukazom na Čl. 6 Základných princípov C.s.p. mal za to, že žalovaný mal nepochybne možnosť namietat požadovanú výšku nemajetkovej ujmy, prípadne uvádzať vlastné skutkové tvrdenia a navrhovať dôkazy, avšak počas celého súdneho konania bol procesne pasívny. Konaním súdu prvej inštancie, ktorý napriek uvedenému znížil požadovanú výšku nemajetkovej ujmy z 15.000 eur na 1.500 eur bez akéhokoľvek namietania zo strany žalovaného, došlo k porušeniu zásady rovnosti strán v zmysle Čl. 6 Základných princípov C.s.p. ako jednej zo základných zásad civilného procesu, ako aj čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Poukázal na zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ (práva patria bdelym), ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie strany sporu na ochrane svojich práv, pričom vyžaduje, aby strana sporu sledovala svoje subjektívne práva a robila také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Uvedená zásada zároveň predpokladá, že strana sporu musí využiť všetky prostriedky, ktoré jej poskytuje zákon a následne vykonať prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jej práv (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Cob/66/2016, zo dňa 6.6.2017). Žalovaný je povinný dbať na pokyny súdu, ktorý ho vyzýval na vyjadrenie sa k žalobe, ako aj predvolával na pojednávania pod hrozbou poriadkovej pokuty, avšak žalovaný sa rozhodol pokyny súdu ignorovať.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že v období od konca roku 2013 do septembra 2015 a od 20.1.2016 do 3.8.2018 nebol v Slovenskej republike, keď ho na základe európskeho zatykaču priviedli zo zahraničia; nemal preto možnosť preberať akékoľvek zásielky a osobne navštevovať konanie.

7. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C.s.p., viazaný skutkovým stavom tak ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej zamietajúcej časti vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28.1.2020 (§ 219 ods. 3 C.s.p.).

8. V zmysle § 380 ods. 1 C.s.p. je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný; v dôsledku viazanosti odvolacieho súdu odvolacím dôvodom neskúma odvolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nad rozsah, ktorý odvolateľ vymedzil v odvolaní uplatneným odvolacím dôvodom. Uvedené zákonné ustanovenie sleduje cieľ - preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania v medziach obsahu uplatneného odvolacieho dôvodu; viazanosť dôvodmi vymedzenými v odvolaní teda znamená, že na iné pochybenie súdu prvej inštancie, ktoré by inak mohlo byť zákonným dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby také porušenie zistil (okrem väd, ktoré sa týkajú procesných podmienok, § 380 ods. 2 C.s.p.).

9. Žalobca v podanom odvolaní uplatnil výlučne odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p., že neboli splnené procesné podmienky.

10. Procesné podmienky v sporovom konaní, i napriek tomu, že ich Civilný sporový poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako i na strane strán sporu), ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ sporového konania vyplývajúci zo Základných princípov Civilného sporového poriadku (Článok 1 až 18). Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offio (§ 161 ods. 1 C.s.p.), preto ak súd po ich preskúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký nedostatok podmienok konania, ktorý nemožno odstrániť, resp. ak sa odstrániteľný nedostatok nepodarilo odstrániť, konanie zastaví (§ 161 ods. 2, ods. 3 C.s.p.).

11. Právna teória diferencuje procesné podmienky na štyri základné skupiny: a) procesné podmienky na strane súdu [právomoc a príslušnosť], b) procesné podmienky na strane strán sporu [procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, povinnosť zastúpenia, spôsobilosť byť zástupcom a splnomocnenie zástupcu strany], c) vecné procesné podmienky [existencia návrhu na začatie konania a splnenie poplatkovej povinnosti], d) negatívne procesné podmienky [prekážka rozhodnutej veci a prekážka litispendencie].

12. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu konštatuje, že súd prvej inštancie, ktorý vec rozhodol verejne vyhláseným rozsudkom dňa 18.5.2018, mal právomoc vec na základe žaloby podanej na súd 13.7.2015 (§ 131 C.s.p.) prejednať a rozhodnúť (§ 3 C.s.p.), pričom na jej prejednanie a rozhodnutie bol vecne (§ 13 C.s.p.) a miestne príslušný (§ 14 ods. 1 C.s.p.), keď zúčastnenými na konaní boli strany nadané procesnou subjektivitou (§ 61 C.s.p.) a prejednaníu a rozhodnutiu veci nebránila prekážka začatého konania (§ 159 C.s.p.), resp. rozhodnutej veci (§ 230 C.s.p.).

13. Z uvedeného preto vyplýva, že žalobcom uplatnený odvolací dôvod nebol naplnený a keďže v podanom odvolaní ďalej neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia (v medziach uplatneného odvolacieho dôvodu), a s ktorými by sa nevysporiadal už súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t.j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu rozsudku v napadnutej časti (výrok III.); ďalšie odvolacie námietky žalobcu preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

14. V súvislosti s odvolacou argumentáciou žalobcu v podanom odvolaní, ktorá smerovala voči postupu súdu prvej inštancie, že napriek splneniu všetkých zákonných podmienok uvedených v § 274 C.s.p., vec nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, odvolací súd nad rámec vyššie uvedeného považuje za potrebné dať do pozornosti, že formalistická interpretácia § 274 C.s.p., že súd vždy za kumulatívneho splnenia v tomto ustanovení definovaných zákonných podmienok rozsudkom pre zmeškanie žalobe vyhovie, nie je žiaduca, najmä, (a) ak súdne konanie trvá dlhšiu dobu, vo veci sa uskutočnilo viac pojednávaní, na ktoré sa žalovaný riadne dostavil, nebol v konaní nečinný a súd na návrh obidvoch strán vykonal rozsiahle dokazovanie, pričom návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného a splnenie ďalších zákonných podmienok podľa § 274 C.s.p. je potrebné posudzovať vždy (b) aj podľa okolností prejednávanej veci vymedzených charakterom uplatneného nároku (napr. aj nárokov z porušeného práva na ochranu osobnosti). Napriek kogentnosti ustanovenia § 274 C.s.p. totiž pri doslovnom výklade a lipnutí na formálnych znakoch by vydanie rozsudku pre zmeškanie mohlo znamenať nielen porušenie práva na spravodlivý proces v tom, že pri takomto formalistickom postupe by bolo odopreté strane sporu možnosť podať riadny opravný prostriedok (odvolanie vo veci samej), ale takýto prístup by zároveň redukoval rozsah vlastného rozhodovania súdu, t.j. spôsobu akým vykonáva spravodlivosť, na vydanie rozhodnutia, ktoré akceptuje v plnom rozsahu to, čo požaduje žalobca.

15. Žalobca napadol odvolaním rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.500 eur (výrok II.). Odvolací súd po prejednaní odvolania žalobcu (bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie proti tomuto výroku je potrebné odmietnuť, pretože podľa § 359 C.s.p. odvolanie môže podať iba strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané a v zmysle § 386 písm. b) C.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou. Osobou ktorej svedčí procesná legitimácia na podanie odvolania je prioritne tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.); odvolanie podané oprávnenou osobou je podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania, ktorá je spojená s existenciou ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Túto ujmu je potrebné ponímať výlučne z hľadiska procesného, pričom sa musí vychádzať z výroku rozhodnutia napadnutého odvolaním. Odvolanie žalobcu v napadnutej (vyhovujúcej) časti, ktorou bolo rozhodnuté o žalobe bolo podané neoprávnenou osobou, pretože žalobca napadol odvolaním výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý nebol vydaný v jeho neprospech. Odvolací súd na uvedenom základe odvolanie žalobcu proti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.500 eur podľa § 386 písm. b) C.s.p., ako odvolanie podané neoprávnenou osobou odmietol.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).